

לא די ביציאה מלבנון. יש למנוע את הקאטיושות במטולה

לצאת מג'ויא, ללכת לג'נבה

חסרת מטרה וחסרת תוחלת!
בניסתנו למצב הזה היתה איזולת,
והישארותנו בו היא טירוף.

אבל לא די ביציאה. השאלה היא מה יקרה
למחרת היום.

וכאן אני חוזר ללבטיך, זמי.
רבים דורשים עתה לצאת מג'ויא. לצאת
מלבנון. גם מי שצעקו אך אתמול הירד לאריאל
שרון, תובעים עתה לצאת מן הבז שריאל שרון
הכניס אותנו לתוכו. אנשי הליכוד חוזרים עתה
על סיסמות אנשי שלום עכשיו, שהצטרפו בשע'
תו לקומץ הקטן שהתנגד למילחמה מלכתחילה.
אם דויד לוי מתפאר עכשיו בכך שהוא הצביע
בעד הנסיגה (בשלב: לאט לאט!), הרי מעיד
הדבר כאלף עדים על מצב הרוח בציבור, גם
בעירות הפיתוח. לא התפלאתי כאשר הזוג מ'
קריית שמונה אמר באותו שידור שצריכים ל'
צאת, שכל הקאטיושות לא היו גורמות להרג כמו
המילחמה.

הולך ומתגבש קונסנזוס לאומי אדיר למען
הנסיגה מלבנון.

אך לא די בקונסנזוס זה.
אין אנחנו רוצים שהנסיגה מלבנון תחזיר את
ידיה הקאטיושות לגבול הצפוני.

אין אנחנו רוצים שילדי מטולה וקריית
שמונה יחזרו למיקלטים.
אנחנו רוצים שאתה, זמי, תוכל לנגן את באך
בשקט, בנוף הנהדר של מטולה.

מילחמה על השיעים, אף מבלי להרגיש
בכך?

מאז מתקדמים הדברים על-פי הגיון עצמאי
משלהם. אנחנו נתונים במילחמה עכורה זו, נגד
אויב שאין לנו דבר נגדו. אנחנו הורגים
והורסים, ואנחנו מפסידים.

ש' אומרים: זהו זה, לא חשוב איך נכנסנו
למצב עגום זה. עכשיו אנחנו נתונים
במילחמה, ובמילחמה — כמו במילחמה.
המושלים הצבאיים המיקצועניים,

אך דבר אחד ברור: כל יום נוסף של
הישארותנו שם מגביר את הסיכוי
שמילחמת השיעים לא תסתיים ליד
הגבול, וכי תהיה זאת מילחמת-ניצח
חדשה, כמו המילחמה הפלסטינית.

גם גדול החסידים של ארץ-ישראל
השלמה חייב להודות בעובדה זו: מילחמתנו
בשיעים היא המילחמה הלא-נכונה באיב
הלא-נכון בארץ הלא-נכונה.
זהו מילחמה שאין לה שום מטרה

זמי, שלום.
בא לי לכתוב לך, אחרי שראיתי אותך במשך
כמה שניות על המירקע בכתבה של איתן אורן,
על מטולה. בתוכנית השבוע — יומן אירועים.
בכתבה אתה נראד כח' ירך במטולה, אתה מנגן
יצירה נהדרת של באך. אחריכך אתה אומר
למראיין שצריכים לצאת מלבנון. אבל אתה גם
חושש מפני פצצות של קאטיושות שיפלו על
ביתך.

אתה, ורבים אחרים, רואים את
הברירה כך: להישאר בלבנון, במחיר
נורא של דם חיילי, או לצאת ממנה
ולחשוף את ישובי-הצפון לסעולות
טרור בלתי-נמנעות של סלסטינים/או
שיעים.

אתה התלבטת על המירקע. חזית חזות קשה
של ילדים החוזרים למיקלטים, ולסוף השארת
את ההחלטה בידי אנשי-השילטון, שהם ישברו
להם את הראש ויחליטו.

ואני ישבתי מול המירקע ורציתי לצעוק לך:
זה לא כך! לא זאת הברירה האמיתית, הניצבת
לפניך ולפנינו!

פצצות הקאטיושות נופלות מן
השמיים — אבל אין הן גזירה מן
השמיים!

אפשר לצאת מלבנון מבלי להיכנס למיק'
לטים?

יש ברירה אחרת!
ואת ההחלטה על כך אין להשאיר בידי
הגדולים, שהכניסו את כולנו להרפתקה
המטורפת, והמורים כיום בפה מלא שלא ידעו
מאומה ולא הבינו מאומה לפני שהחליטו להיכנס
לבזק הזה.
את ההחלטה צריכים לקבל אנחנו —
אתה ואני, ומיליוני ישראלים אחרים.

צריכים לצאת מלבנון. בוודאי. מיד.
לגמרי.

כי בלבנון עברנו השבוע את הגבול
הרק בין טיפשות וטירוף.

הרעיון להנהיג בלבנון יד קשה" הוא רעיון
מטורף, ובעקבותיו נעשים עתה, מדי יום ביומו,
מעשים מטורפים בכפרים כמו ג'ויא, במשולש'
הברזל" ממזרח לצור.

הכרזנו עכשיו מילחמת-חורמה על
השיעים — עדה שאין לנו שום ויכוח
עימה, שמעולם לא הטרידה אותנו,
שגרמה לכך שגבול-הצפון של ישראל
היה, בין 1948 ו-1970, גבול של שלום
לכל דבר.

אומרים: לא אנחנו. התחלנו. הם. התחילו.
הם פוגעים בחיילינו, שמים להם מארכים, מניחים
מיטעני-צד בדרכם, יורים בהם.

אבל זוהי ההתנהגות ה"גורמלית" של אוכ'
לוסיה, אשר צבא זר פולש לארצה ומקיים בה
שילטון של כיבוש.

לא השיעים. התחילו. אנחנו. הת'
חלנו, כאשר שלשנו לארצם ונשארו
בה.

כאשר נכנסנו ללבנון, קיבלו אותנו השיעים
במטר של אורז. ראיתי זאת כמו עיניי. אילו יצאנו
כעבור שבוע-שבועיים, כפי שחייבה החוכמה,
היינו נשארים ירידים. אך מכיוון שנשארו שם,
הבאנו על עצמנו את כל הקללה הזאת.

כיום כבר לא ברור אם יסתפקו כל השיעים
בהסתלקותנו, או שמא ידרפו אחרינו אל ביתך
במטולה.

שימחת היציאה מצידון: אבל מה יקרה מחר בקריית-שמונה?

ואני אומר לך, זמי: הדבר אפשרי.
צריכים רק לרצות בו!

צ'ה"ל לא נשלח ללבנון כדי להילחם
בשיעים. הוא נכנס ללבנון, בראש וראשונה,
כדי "לחסל את תשתית המחבלים" ולקבור את
הבעיה הפלסטינית, אחת ולתמיד, ארבע אמות
בארמה.

זה לא הצליח. הבעיה הפלסטינית קיימת.
אש"ף קיים.

גם אנחנו וגם אש"ף למדנו ממילחמה זו את
אותו הלקח: שאין פיתרון של אלימות לבעייתנו
המשותפת.

צריכים להפסיק לירות. צריכים ל'
התחיל לדבר.

אש"ף החליט רשמית, בכל מוסדותיו, שהוא
רוצה לדבר. הוא גם קבע מיסגרת לכך: ועידה
בינלאומית בג'נבה, שבה יישבו נציגיו יחד עם
נציגי ישראל.

בשיחותינו עם יו"ר אש"ף, השתכ'
נעתי שאפשר להשיג הסכם על הפס'
קתיאש, על פי הכלל: כאשר מתחילים
לדבר, אפשר להפסיק לירות.

(המשך בעמוד 13)

שהועברו ללבנון אחרי שפשטו את
הרגל בגדה המערבית אומרים: בטרור
אפשר להילחם רק בדרכ-טירוף.

אולי הם צודקים. אולי אי-אפשר לקיים
שילטון צבאי בארץ לא-לנו, על אוכלוסיה
השונאת אותנו, אלא בדרכ-טירוף. מוכרחים
לפלוש לכפרים העוינים, לערוך מעצרים ולגרש
ראשי-עדה, לפתוח באש אל הקהל המנסה
להתנגד, להרוג את הגברים המנסים להימלט מן
הטירטור (וכל גבר שנהרג הופך אוטומטית
ל"מחבל"), להרוס בתים ועסקים, לרכו את
האוכלוסיה ולהתעלל בה.

אנחנו שומעים בישראל רק תיאור סטירלי
של מאורעות אלה, המתרחשים עתה מדי יום.
אבל בחול' קוראים תיאורים אחרים, הכתובים
בידי עיתונאים לבנוניים וזרים. כתבות אלה
מוכיחות לצרפתים, ההולנדים ולדנים תיאורים
מימי הכיבוש הגרמני.

אם נכון שאין לנו ברירה, שוזה הדרך היחידה
להילחם בטרור של אוכלוסיה כבושה, כי אז
מתבקשת המסקנה מאלה, והיא חרמ-שמעית.

מוכרחים לצאת משם מייד!

אין לנו מה לעשות בכפר ג'ויא. כל יום של
שהותנו בו מקים לנו שונאים-בנפש, שירדפו
אותנו עד יום מותם! זוהי מילחמה אבודה, עכורה,

שהיא. והרי מילחמה בלי מטרה היא
פשע על גבי פשע. גרוע מזה: היא
אבסורד.

חייל עברי הנהרג במילחמה זו — בשביל מה
הוא נהרג? מה אפשר להגיד למישפחתו על
קיברו, חוץ מריב-הבל עלובים?

אומרים: אין ברירה. לא הכרזנו מילחמה על
השיעים. מילחמה זו נכפתה עלינו בתוקף
הנסיבות.

שקר וכזב!

אחת ממטרות-המילחמה המוצהרות של
אריאל שרון היתה לכונן בלבנון דיקטטורה של
הפלאנגות הנוצריות, המייצגות מיעוט קטן
בארץ זו, ולמסור את לבנון כולה לשילטון
הנוצרים.

מטרה זו אכן היתה הכרות-מילחמה על
השיעים, שהם העדה הגדולה והענייה ביותר
בלבנון. שילטון המרצחים של הפלאנגות בכל
לבנון היה מנציח את הקיפוח של העדה השיעית,
ואולי מאיים על עצם קיומם כחבלים שונים של
לבנון.

עכשיו אומר יצחק רבין, בשם כל מתכנני
המילחמה האבודה הזאת, שלא ידע או דבר
וחצי-דבר על עצם קיומם של השיעים.
כלומר: מזדינת-ישראל הברירה